

ΟΚΛΕ-Σπάρτακος, Ανακοίνωση για τις εκλογές της 7/11/2010

Το αποτέλεσμα του πρώτου γύρου των περιφερειακών και δημοτικών εκλογών της Κυριακής 7^{ης} Νοεμβρίου αποτέλεσε σαφή, κατηγορηματική καταδίκη της καταστροφικής για τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες πολιτική της κυβέρνησης του Γιώργου Παπανδρέου και του Μνημονίου.

Η εκλογική καθίζηση του κυβερνώντος κόμματος δεν διασκεδάζεται από την ισχνή - την τελευταία στιγμή και κάτω από το εκβιαστικό δίλημμα της προσφυγής σε πρόωρες εθνικές εκλογές - «συμβολική» πρωτιά του Γιάννη Σγουρού με το πρωτοφανές ιστορικά χαμηλό ποσοστό για υποψήφιο του ΠΑΣΟΚ στην Αττική του 24%. Η αποδοκιμασία του ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να κρυφτεί ούτε από την αναξιοπιστία της δεξιάς αξιωματικής αντιπολίτευσης που παραμένει καθηλωμένη στα ποσοστά των τελευταίων εθνικών εκλογών και απαξιωμένη στη συνείδηση της κοινωνικής πλειοψηφίας. Η γελοιότητα της ΝΔ του Σαμαρά που υπόσχεται ότι θα «μηδενίσει σε ένα χρόνο τα ελλείμματα», η υποκριτική καταδίκη του Μνημονίου όταν την ίδια ώρα διαβεβαιώνει τους «Ευρωπαίους» ότι θα αναλάβει όλες τις υποχρεώσεις του πληρώθηκαν με ότι τους άξιζαν σ' αυτές τις εκλογές: ένα 20% στην περιφέρεια που ζει σχεδόν ο μισός πληθυσμός της χώρας. ΠΑΣΟΚ και ΝΔ μοιράζονται την ευθύνη για την εφαρμοζόμενη πολιτική και για αυτό μοιράζονται και την ήττα σ' αυτές τις εκλογές.

Η ενορχηστρωμένη πίεση της «Τρόικα», των «διεθνών αγορών», του Χρηματιστηρίου και των ντόπιων μεγαλοεπιχειρηματικών και εκδοτικών συμφερόντων **για αποσόβηση μιας γενικευμένης πολιτικής αποσταθεροποίησης λόγω μιας νέας εκλογικής αναμέτρησης**, η οποία θα έθετε σε κίνδυνο την εφαρμογή του μνημονίου και την ανάληψη των υποχρεώσεων του ελληνικού κράτους απέναντι στους διεθνείς και εγχώριους τοκογλύφους του, **δεν μπορεί να αποτρέψει την κρίση του πολιτικού συστήματος**. Όσο κι αν οι Χρηματαγορές, οι Τραπεζίτες και ο ΣΕΒ βρήκαν στον πρόσωπο του Γ. Παπανδρέου τον «άνθρωπό τους», **το ΠΑΣΟΚ έχει μπει σε τροχιά φθοράς και αποσύνθεσης**. Δεν μπορεί να εγκαταλείψει την εξουσία, δεν μπορεί να κρατηθεί σ' αυτή γιατί είναι μια κυβέρνηση μειοψηφίας.

Το αποτέλεσμα των εκλογών έχει πάρει τη μυρωδιά της κοινωνικής πυρίτιδας. Η αποχή αυτών των εκλογών, υψηλότερη στα μεγάλα αστικά συγκροτήματα είναι μια **βουβή κραυγή συσσωρευμένης οργής που μοιάζει έτοιμη να εκραγεί και**

πάει χέρι-χέρι με την αντιμνημονιακή ψήφο. Σ' αυτή την αποδοκιμασία της κυβερνητικής πολιτικής, είναι ελπιδοφόρο, είναι εξαιρετικά σημαντικό ότι τελικά ενισχύθηκαν αποφασιστικά οι δυνάμεις της Αριστεράς που απέρριψαν συνολικά την υπαγωγή της ελληνικής κοινωνίας στο Μνημόνιο. Είναι καίριο ότι **η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ σ' αυτή τη φάση φθείρεται και αποδοκιμάζεται πλέον καθαρά από τα Αριστερά**. Αποδείχτηκε ευκολότερο για το Γιώργο Παπανδρέου με το εκλογικό εκβιασμό του να «κουρέψει» τους αντάρτες του ΠΑΣΟΚ, παρά να συγκρατήσει την άνοδο της Αριστεράς.

Το δίχως προηγούμενο για τη «μετά το '89» εποχή εκλογικό ποσοστό του ΚΚΕ είναι μια σαφή ένδειξη αριστερής διαμαρτυρίας, καθώς το ΚΚΕ εμφανίζεται σαν ένα κόμμα σε πλήρη αντιπαράθεση με τις λοιπές πολιτικές δυνάμεις του συστήματος. Αδιάλλακτο στο κοινοβούλιο, «άσφαιρο» στο δρόμο το ΚΚΕ περιμένει μοιρολατρικά σε ένα απόμακρο αύριο την κοινωνική εξουσία να πέσει σαν ώριμο φρούτο στα χέρια της «λαϊκής συμμαχίας» που ευαγγελίζεται αλλά αδυνατεί να συμβάλει στην ανατροπή της επίθεσης του Κεφαλαίου σήμερα. Η ανυπαρξία ενός αξιόπιστου αντικαπιταλιστικού πόλου στα αριστερά του και οι δεξιόστροφες τάσεις του ΣΥΝ του επιτρέπουν μέχρι σήμερα να κυριαρχεί στο χώρο της Αριστεράς. Η ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να συμβάλει στην άσκηση σοβαρής πίεσης από τα αριστερά πάνω στο ΚΚΕ.

Η συγκράτηση των ποσοστών του ΣΥΡΙΖΑ κοντά σε εκείνα που πέτυχε στις προηγούμενες εκλογικές αναμετρήσεις, παρά την προηγηθείσα de facto τριχοτόμηση των δυνάμεών του,

είναι μια ακόμη ένδειξη της αριστερόστροφης δυναμικής αυτού του εκλογικού αποτελέσματος. Το αξιοπρεπές υπό αυτά τα δεδομένα αποτέλεσμα ωστόσο δεν βγάζει το Συνασπισμό και το μετωπικό σχήμα του ΣΥΡΙΖΑ από τα στρατηγικά και προγραμματικά αδιέξοδα τους αναφορικά με την Ε.Ε. και τη στάση απέναντι στο ζήτημα του Χρέους. Η τακτική των συμμαχιών με «προσωπικότητες» του «Σοσιαλιστικού Χώρου» χωρίς αρχές, κοινή προγραμματική βάση και κινηματικό ορίζοντα μπορεί να τον διέσωσε στην κάλπη αλλά αποτελεί ένα ακόμα βήμα στη δεξιά πορεία προσαρμογής που ακολουθεί η ηγεσία του Συνασπισμού.

Η Δημοκρατική Αριστερά και οι Οικολόγοι-Πράσινοι, που παρουσιάζουν τα περισσότερα κοινά στοιχεία (ήπια και αντιφατική καταδίκη του Μνημονίου αλλά και «αυτοδιοικητικές συνεργασίες» με το κόμμα που το ψήφισε και το εφαρμόζει), έχουν αξιόλογα ποσοστά αλλά δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν πραγματικά κερδισμένοι από την κρίση του ΠΑΣΟΚ και από το αποτέλεσμα των εκλογών. Ειδικά σ' αυτές τις εκλογές ηττήθηκε η γραμμή που υιοθέτησαν (αρχικά μαζί με την κυβέρνηση) περί δήθεν «αυτοδιοικητικού χαρακτήρα» των εκλογών, πρόσχημα που τους επέτρεψε να δοκιμάσουν τα «κεντροαριστερά» τους πειράματα. Το ποσοστό του Καμίνη βρέθηκε στα ίδια επίπεδα με το ποσοστό Σκανδαλίδη στις προηγούμενες εκλογές στην Αθήνα ενώ η «ενωτική» υποψηφιότητα Μπουτάρη δεν ξεπέρασε σε ποσοστό το άθροισμα της υποψηφιότητας Αράπογλου (ΠΑΣΟΚ) και του ίδιου του Μπουτάρη (ανεξάρτητος) στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές. Η εποχή είναι λοιπόν δύσκολη για τα κεντροαριστερά σωσίβια της σοσιαλδημοκρατίας.

Καθαρή εντούτοις ήταν η αποτυχία του εγχειρήματος Αλαβάνου και του Μετώπου Αλληλεγγύης. Οι προσωποπαγείς δομές, η απουσία προγραμματικού λόγου, ο αριστερός πατριωτισμός χωρίς αμφισβήτηση του ίδιου του συστήματος δεν επέτρεψαν την απελευθέρωση ενός αριστερού ριζοσπαστισμού του ΣΥΡΙΖΑ από τα ρεφορμιστικά δεσμά του ΣΥΝ. Η επιλογή «Αλαβάνος» αποδείχτηκε για άλλη μια φορά μέρος και όχι λύση του προβλήματος του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία κατά τη γνώμη μας είναι η χάραξη μιας ανεξάρτητης πορείας των αντικαπιταλιστικών συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ με προοπτική τη συνάντησή τους με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια βάση όχι τακτική, εκλογική-εκλογικίστικη αλλά στρατηγική και προγραμματική.

Παρόλη όμως τη γενική και αναμφισβήτητη αριστερόστροφη δυναμική των εκλογών, το 5% της Χρυσής Αυγής στο Δήμο της Αθήνας και το δείγμα του Αγ. Παντελεήμονα (διψήφιο ποσοστό) εκπέμπουν σήμα κινδύνου για τις δυνατότητες της φασιστικής άκρας δεξιάς να επενδύσει στην κοινωνική ανασφάλεια, φτώχεια και αποσύνθεση των προαστίων για να σπείρει το ρατσιστικό δηλητήριο της κατά των μεταναστών και των προσφύγων. Δεν μπορούμε να παραγνωρίσουμε ότι η κοινωνική δεξαμενή της Άκρας Δεξιάς είναι ήδη «εκεί», στις υποβαθμισμένες συνοικίες και γειτονίες της Αθήνας. Προς το παρόν το ίδιο το ΛΑΟΣ με την πολιτική του -συναίνεση στα αντεργατικά μέτρα και το Μνημόνιο, καλλιέργεια του προφίλ της «υπεύθυνης» πολιτικής δύναμης και επιμονή στη συγκατοίκηση στην «πολυκατοικία της κεντροδεξιάς» μαζί με τη ΝΔ – έχει αποκαλύψει το πραγματικό του πρόσωπο και απωθήσει ευρύτερους λαϊκούς τομείς. Εντούτοις η κοινωνική πόλωση και η αποσύνθεση μικροαστικών και πληβειακών στρωμάτων έχει δημιουργήσει ένα ορατό χώρο για την ανάπτυξη του ακροδεξιού «ριζοσπαστισμού». Δεν είναι τυχαίο ότι όλες σχεδόν οι πολιτικές δυνάμεις υιοθέτησαν προεκλογικά τη ρητορική της ασφάλειας και της αστυνόμευσης, που στοχοποιεί τους μετανάστες και νομιμοποιεί την προπαγάνδα της Άκρας Δεξιάς. Χαρακτηριστικές ήταν οι θέσεις του ακόμη και του υποστηριζόμενου από το ΣΥΡΙΖΑ στην Περιφέρεια Αττικής Αλ. Μητρόπουλου για «ελεγχόμενη μετανάστευση», «καλύτερη φύλαξη των συνόρων της χώρας με κοινοτικά κονδύλια γιατί είναι τα σύνορα της Ε.Ε (!)» κοκ. Η μετατροπή των μεταναστών σε αποδιοπομπαίο τράγο της καλπάζουσας ανεργίας και φτώχειας είναι μια από τις πιο απάνθρωπες εκδηλώσεις της βαρβαρότητας του συστήματος.

Κορωνίδα της αριστερής δυναμικής της κοινωνίας, ανάχωμα στην άνοδο της μαύρης φασιστικής ακροδεξιάς, ελπίδα για τους αγώνες του αύριο είναι τα ιστορικά ανεπανάληπτα αποτελέσματα της «άλλης», της αντικαπιταλιστικής, της ριζοσπαστικής και επαναστατικής αριστεράς και ειδικά των ψηφοδελτίων που υποστήριξε η ΑΝΤικαπιταλιστική ΑΡΙστερή ΣΥνεργασία για την Ανατροπή, στην οποία συμμετέχει από ιδρύσεώς της η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος. Στο πολιτικό χάρτη εμφανίζεται πλέον σε εθνικό επίπεδο μια πολιτική δύναμη σε ριζική ρήξη με το σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, χωρίς καμία διάθεση θριαμβολογίας σε μια εποχή που οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες της χώρας δοκιμάζονται πιο σκληρά παρά ποτέ, είναι ανάμεσα στους αναμφισβήτητους νικητές αυτών των εκλογών.** Ξεπέρασε κάθε προσδοκία και απέδειξε λαθεμένες (ευτυχώς!) σε μεγάλο βαθμό ακόμη τις δικές μας εκτιμήσεις για την εκλογική δυναμική του εγχειρήματος σ' αυτήν την αναμέτρηση.

Παρά τη συστηματική αποσιώπηση από τον καθεστωτικό σχολιασμό των εκλογών, αυτή η αντικαπιταλιστική, αντισυστημική, αντιθεσμική αριστερά αναδεικνύεται για πρώτη φορά σχεδόν σε εθνική πολιτική δύναμη που μπορεί να συγκεντρώνει αθροιστικά ποσοστό της τάξεως του 2%, να εκλέγει περιφερειακούς συμβούλους σε 6 περιφέρειες της χώρας, δημοτικούς σύμβουλους στους μεγάλους δήμους και να αγγίζει ποσοστά μέχρι και 10% σε Δήμους του Λεκανοπεδίου όπου έχει καταφέρει να ριζώσει. Πρόκειται για ιστορικά πρωτοφανή αποτελέσματα από ένα πρωτοπόρο μεν κοινωνικά πολιτικά χώρο, ο οποίος όμως μέχρι και πριν λίγα χρόνια συγκαταλεγόταν στα «λοιπά» του εκλογικού χάρτη. Μόνο οι 32.000 ψήφοι που πήρε ο συνδυασμός «Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική» με επικεφαλής τον Άγγελο Χάγιο στην Αθήνα ξεπερνούν σε απόλυτους αριθμούς – παρά την αποχή! - κάθε εκλογικό αποτέλεσμα της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής αριστεράς στη Μεταπολίτευση. Συνολικά οι ψήφοι που συγκέντρωσαν οι 11 συνδυασμοί, που υποστηρίχτηκαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις περιφερειακές εκλογές αγγίζουν τους 100.000! Ο συνδυασμός της Αντικαπιταλιστικής Ανατροπής στην Αττική, όπως και οι άλλοι υποστηριζόμενοι από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιφερειακοί συνδυασμοί, ήταν οι μόνοι που στο δημόσιο λόγο κατά τη διάρκεια του προεκλογικού αγώνα πρόβαλαν με συνέπεια αιτήματα, όπως η παύση πληρωμών και η κατάργηση του Χρέους, η εθνικοποίηση των τραπεζών υπό εργατικό έλεγχο, κατεδείκνυαν την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος ως αίτια της πολιτικής της κυβέρνησης και του Μνημονίου, συνέδεαν την ανατροπή αυτής της πολιτικής με το μαζικό κίνημα και τους κοινωνικούς αγώνες με την προοπτική υπέρβασης του συστήματος. **Η εμφάνιση μιας πολιτικής δύναμης που παίρνει 2% πάνω σ' αυτή την πολιτική γραμμή είναι σημείο καμπής στην περίοδο που διανύουμε.** Η δημιουργία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτέλεσε αποφασιστική τομή με το παρελθόν πολυδιάσπασης, σεκταρισμού και κατακερματισμού του χώρου και δημιούργησε τους όρους για τη σημερινή επιτυχία. Ωστόσο το αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι προϊόν της ευρύτερης μεταβολής της συνείδησης των εργαζόμενων κάτω από την πίεση της ιδεολογικής και πολιτικής κρίσης που συνοδεύει αναγκαστικά την κρίση του καπιταλισμού ως συστήματος παραγωγής και τις βίαιες μεταβολές στους βιοτικούς όρους ύπαρξης της μισθωτής πλειοψηφίας. Αυτή η εξέλιξη δεν είναι γραμμική, δεν είναι προδιαγεγραμμένη, δεν είναι εξασφαλισμένη. Έχει όμως αντικειμενική βάση. Αποδεικνύεται σήμερα ότι οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες που αντιμάχονται το σύστημα έχουν δυνατότητες να ακουστούν περισσότερο από τομείς των καταπιεσμένων καθώς οι παραδοσιακοί μηχανισμοί ενσωμάτωσης εξασθενούν. Το κρίσιμο σ' αυτή τη διαδικασία μετατόπισης της συνείδησης των εργαζομένων θα είναι η ίδια η αγωνιστική τους εμπειρία, η αυτοοργάνωση και η νικηφόρα αντεπίθεση τους στον κοινωνικό πόλεμο που έχει κηρύξει το Κεφάλαιο. Αυτός ο πόλεμος θα είναι αδυσώπητος. Η καπιταλιστική επίθεση στοχεύει στη συντριβή του κόσμου της εργασίας. Η μάχη για τους καταπιεσμένους θα είναι λυσσαλέα. Η τελική νίκη τους μπορεί να εξασφαλιστεί μόνο με επαναστατικά μέσα.

Σ' αυτή την αποφασιστική περίοδο για την έκβαση της ταξικής πάλης, το πιο σημαντικό αποτέλεσμα αυτών των εκλογών δεν συνίσταται σε αριθμούς και ψήφους. Το πιο σημαντικό είναι το ξανάνωμα της ελπίδας μετά από ένα χαμένο πρώτο κινηματικό γύρο την περασμένη Άνοιξη. Το αποτέλεσμα αυτό αυξάνει τις απαιτήσεις και τις ευθύνες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που πρέπει να ξεπεράσει τεράστιες αδυναμίες, «σκουριές», καθυστερήσεις, στρεβλώσεις και πατρογονικά αμαρτήματα, να επιχειρήσει άλματα και τομές στο εσωτερικό της.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι επιτακτικό να αναπτύξει μόνιμους διαύλους επικοινωνίας με το τμήμα του εκλογικού σώματος που στρέφεται σ' αυτή ως κάτι νέο, ελπιδοφόρο και άφθαρτο αλλά απέχει πολύ από το να στρατευτεί μόνιμα σε ένα πρόγραμμα ρήξης με τον καπιταλισμό. Όλοι και όλες μαζί στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να τη μετατρέψουμε σε αποτελεσματικό εργαλείο στα χέρια των πρωτοπόρων αγωνιστών και αγωνιστριών που την προσεγγίζουν με ελπίδα, ιδιαίτερα των εκατοντάδων έως και χιλιάδων ανένταχτων συντρόφων και συντροφισσών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με τους εκλεγμένους στην περιφέρεια και το Δήμο Αθηναίων συμβούλους της πρέπει να πάρει, το επόμενο διάστημα, πραγματικά γενναίες ενωτικές πρωτοβουλίες για να ορθωθεί ένα κοινό μέτωπο των δυνάμεων του εργατικού κινήματος, του κινήματος της νεολαίας και της Αριστεράς απέναντι στο ρατσισμό και τις φασιστικές συμμορίες, όπως είναι η Χρυσή Αυγή. Για όλα αυτά όμως απαιτούνται αποφασιστικά βήματα στη δημοκρατική συγκρότησή της ως διακριτής πολιτικής δύναμης σε εθνικό επίπεδο πέρα από την καταγραφή του «χώρου» στις εκλογές.

Οι δυνατότητες της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι δεμένες με την ταξική πάλη. Γνωρίζουμε ότι όλα θα κριθούν στην ικανότητα και ετοιμότητα της εργατικής τάξης να ανατρέψει με τους αγώνες της την καπιταλιστική αντίδραση. Δεν θα κριθούν σ' αυτές ή οποιεσδήποτε άλλες εκλογές. Για πρώτη φορά όμως δεν είναι ρητορική αποστροφή η κατάληξη της πρώτης ανακοίνωσης του γραφείου τύπου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το βράδυ των εκλογών: «σήμερα υπάρχει ένα υπαρκτό αριστερό αντικαπιταλιστικό πολιτικό ρεύμα σε όλη την Ελλάδα, ένας υπαρκτός και υπολογίσιμος πόλος στην κοινωνία και την Αριστερά. Οι απόψεις που επιμένουν στην αντικαπιταλιστική ανατροπή του σφαγείου κυβερνήσης - ΕΕ - ΔΝΤ, που διαλέγουν το δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα, που επιδιώκουν σε αυτήν την βάση την κοινή δράση της αριστεράς, που αρνούνται τις λογικές της συναλλαγής κερδίζουν έδαφος μέσα στην κοινωνία. Η επόμενη μέρα των εκλογών δεν θα είναι ίδια για το κίνημα και την Αριστερά. **Ανεβάζει τον πήχη για την συνέχιση και κλιμάκωσης του αγώνα για την ανατροπή του Μνημονίου και συνολικά του σφαγείου κυβερνήσης – ΕΕ – ΔΝΤ, της ανατρεπτικής κοινής δράσης της αριστεράς.** Η αντικαπιταλιστική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενισχυμένες από το αποτέλεσμα των εκλογών, θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις σε αυτή τη μάχη».

ΟΚΔΕ-Σπάρτακος

8 Νοεμβρίου 2010